

A LA MESA DEL PARLAMENT

PROPOSICIÓ DE LLEI DE DECLARACIÓ D'INDEPENDÈNCIA DE CATALUNYA

ANTECEDENTS

Estableix l'article 1.2 de la Carta de l'Organització de les Nacions Unides, que els propòsits de les Nacions Unides són "Fomentar entre les nacions relacions d'amistat basades en el respecte en el principi de la igualtat de drets i el de la lliure determinació dels pobles". A l'article 55 diu: "Amb el propòsit de crear les condicions d'estabilitat i benestar necessàries per les relacions pacífiques i amistoses entre les nacions, basades en el respecte al principi de la igualtat de drets i el de la lliure determinació dels pobles, l'organització promourà:

- a) Nivells de vida més elevats, treball permanent per a tothom i condicions de progrés i desenvolupament econòmic i social;
- b) La solució de problemes internacionals de caràcter econòmic, social i sanitari, i d'altres problemes relacionats; i la cooperació internacional en l'ordre cultural i educatiu; i
- c) El respecte universal als drets humans i les llibertats fonamentals de tothom, sense distinció per motius de raça, sexe, idioma o religió, i l'efectivitat de tals drets i llibertats"

De manera reiterada, el Parlament de Catalunya ha aprovat resolucions sobre el dret d'autodeterminació de Catalunya, exercint així competència en aquesta matèria, que ha assumit com a pròpia. Per totes, cal esmentar, la primera:

Resolució 98/III sobre el dret d'autodeterminació de la Nació catalana, de 12 de desembre de 1989:

"El Parlament de Catalunya :

- Manifesta que l'acatament del marc institucional vigent, resultat del procés de transició política des de la dictadura a la democràcia, no significa la renúncia del poble català al dret a l'autodeterminació, tal com estableixen els principis dels organismes internacionals i es dedueix del preàmbul de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya de 1979.
- Afirmar, com a conseqüència, que en el moment que ho cregui oportú i a través de les actuacions previstes en el mateix ordenament constitucional, podria incrementar les cotes autogovern fins allà on cregui convenient i, en general, adequar la regulació dels drets nacionals a les circumstàncies de cada moment històric.”

Finalment, cal tenir present la Sentència del Tribunal Penal Internacional referent a Kosovo, on per primera vegada es reconeix que la Declaració Unilateral d'Independència s'ajusta a la legalitat internacional.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

La pertinença de Catalunya a l'Estat espanyol ha portat la Nació catalana a una profunda crisi moral, cultural, econòmica, institucional i d'identitat. L'agressió que ha significat la sentència del Tribunal Constitucional espanyol sobre l'Estatut ha confirmat que l'autonomisme condemna el país a l'extinció i que la relació amb Espanya no és fruit d'un pacte entre iguals sinó d'una situació de dominació. Després de més de quaranta anys de règim constitucional espanyol, una majoria de la societat catalana ja expressa inequívocament la seva voluntat de superar el sistema autonòmic i constituir un Estat català al si de la Unió Europea.

La independència de Catalunya és l'única alternativa viable per a la continuïtat del projecte nacional català i per garantir el benestar dels catalans i les catalanes, davant d'una Espanya pètria decidida, com sempre, a uniformitzar les nacions no espanyoles i assimilar-les, i en la que qualsevol temptativa federal, de recuperació estatutària, o de concert econòmic, tenint en compte la impossibilitat de reformar la Constitució, representa una fantasia irrealitzable, una aventura irresponsable perquè depèn de la

voluntat dels espanyols. Només la independència és assolible, perquè només la independència depèn exclusivament de la voluntat majoritària del poble català.

La sentència del Tribunal Constitucional culmina la reducció de Catalunya a una comunitat autònoma de règim comú. El procés va començar amb el Cop d'Estat del 23 de febrer de 1981 i ha frustrat les esperances posades en el restabliment de la Generalitat abolida el 1714 i el retorn del seu President a l'exili des de 1939.

La modificació unilateral de l'Estatut aprovat pel poble català en referèndum fa impossible restablir-lo amb cap altra llei, ni cap altra mesura. Només queda la submissió a l'acte de força espanyol i resignar-se a ser una mera regió espanyola, o acollir-se a la legalitat internacional per proclamar la independència.

La reducció de Catalunya al règim autonòmic general s'ha aplicat, sobretot, en el finançament de la Generalitat i la manca de despesa pública estatal a Catalunya. Aquest fet ha provocat un dèficit crònic insostenible a la balança fiscal entre Catalunya i l'Estat Espanyol, al voltant del 10% del PIB anual, uns 22.000 milions d'euros (3.000 euros per català i any que se'n van a Espanya i no tornen a Catalunya).

Des de 1978 ha continuat la minorització de la llengua i la cultura catalana perquè Espanya no reconeix la territorialitat de la llengua i cultura catalana. La Constitució espanyola tracta els catalans com a minoria lingüística dins el seu propi país. Només la immersió lingüística a les escoles aplicava el principi de la territorialitat, però aquesta mesura ja ha estat invalidada per les sentències del Tribunal Suprem espanyol que ordenen la reintroducció de la llengua castellana en tot l'ensenyament.

La llengua i la cultura catalana es troben en una situació límit que no garanteix la seva supervivència. Només un Estat propi pot invertir la tendència a la minorització a què ens aboca la dependència.

Tot altre projecte que no sigui la proclamació unilateral de la independència és inviable i generarà impotència i frustració. Només la proclamació d'independència és viable

perquè significa construir una nova legalitat amb el vot de 68 diputats catalans i ha estat avalada per la Cort Internacional de Justícia de l'ONU.

PROPOSICIÓ DE LLEI

Article 1.

Catalunya és una Nació.

Article 2.

El poble de Catalunya és l'únic titular de la sobirania nacional.

Article 3.

El Parlament de Catalunya és el representant democràticament elegit del poble de Catalunya.

Article 4.

El poble de Catalunya no renuncia ni ha renunciat mai al dret a l'autodeterminació, a determinar lliurement el seu futur com a poble en pau, democràcia i solidaritat.

Article 5.

El Parlament de Catalunya es ratifica en la voluntat d'emprar tots els instruments jurídics vigents i polítics necessaris per tal que el poble de Catalunya pugui exercir el dret a determinar lliurement el seu futur.

Article 6.

La sobirania nacional del poble de Catalunya és el fonament del futur Estat sobirà i independent de la Nació catalana.

Article 7.

La decisió de declarar la independència li correspon al poble de Catalunya com a titular de la sobirania nacional, i al Parlament de Catalunya com a representant seu democràticament elegit.

Article 8.

Per mitjà d'aquesta Llei es faculta al Govern de la Generalitat a negociar el reconeixement internacional de la declaració d'independència.

Article 9.

En el termini de tres mesos a partir de l'aprovació de la present Llei es constituirà l'Assemblea de Representants de la Nació Catalana, que treballarà perquè sigui declarada la independència al conjunt dels Països Catalans.

Article 10.

La declaració d'independència serà efectiva:

- Quan sigui aprovada la present Llei procedimental de declaració d'independència.
- Quan sigui negociada amb la comunitat internacional la forma i el moment de la declaració d'independència.
- Quan sigui declarada per una majoria absoluta de diputats en sessió solemne del Parlament de Catalunya convocada a tal efecte.

Disposició transitòria

La declaració d'independència es farà en la present legislatura quan es compleixi allò que disposa l'article 10 de la present Llei.

Palau del Parlament, DATA

Comissió Promotora